

בתי המשפט

עפ"ת 3530-03-12
3 יוני 2012

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

בעניין: שאול כהן

באמצעות עו"ד נועה חקלאי

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

באמצעות עו"ד ביטון מפמ"ד

1

פסק דין

2

3 ערעור על פסק דין (הכרעת דין וגזר דין), של בית משפט השלום לתעבורה באשדוד (כב'
4 השופטת שמואלי – מאיר), בתת"ע 10-08-2979 מיום 24.1.12. המערער הורשע, לאחר
5 ניהול הוכחות, בעבירה של נהיגה במהירות 80 קמ"ש בדרך עירונית בה מותרת מהירות
6 מירבית של 50 קמ"ש. בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, ונגזרו עליו עונשים של קנס
7 כספי ופסילה מותנית.

8

9 הערעור על הכרעת הדין מתמקד בשניים אלה: פגמים חמורים בסדרי הדין, שהביאו, כנטען,
10 לפגיעה בזכויותיו של המערער, הן הפרוצדוראליות והן המהותיות, עד כדי עיוות דין. בנוסף,
11 המשיבה לא עמדה בנטל ההוכחה של חלק מהעובדות הנדרשות.

12

13

דין

14 אפתח בטענותיה המהותיות של ב"כ המערער, ביחס לראיות החסרות להוכחת העבירה,
15 כדלקמן:

- 16 1. בבדיקת התיאום בת/1 לא נמצאת אינדיקציה באשר לתוצאה, אם תקינה אם לאו.
- 17 2. הממל"ז לא כוייל. בהעדר כיוול, לא ניתן להתבסס על תוצאות מדידותיו כמדוייקת.
- 18 3. לא הוכחה מיומנות המפעיל באמצעות ראיות.
- 19 4. המשיבה נמנעה מלזמן לעדות שוטר נוסף, אשר מפרשת ההגנה עולה, כי היה במקום.
- 20 5. לא היה מקום להרשיע ללא ראיה לפיה המקום הוא דרך עירונית, והמהירות המירבית
21 המותרת הינה 50 קמ"ש. במענה לכתב האישום לא הודה המערער באף עובדה מעובדות
22 כתב האישום, ולכן לא היתה המשיבה פטורה מהוכחת כל יסודות העבירה. על מנת
23 להוכיח כי הדרך היא דרך עירונית על המשיבה היה להוכיח שני תנאים מצטברים,
24 הראשון, המצאות הדרך בשטח של רשות מקומית, והשני, תמרוז ב-24 "כניסה לתחום

1 מתוך 5

בתי המשפט

עפ"ת 3530-03-12
3 יוני 2012

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופט טלי חיימוביץ

- 1 דרך עירונית". התביעה לא הוכיחה הצבת התמרור, וגם לא הביאה כל ראיה למהירות
2 המותרת במקום.
- 3
- 4 ב"כ המשיבה טען, לענין מיומנות המפעיל, כי המערער ויתר על הצגת תעודת מפעיל. לענין אי
5 הוכחת המהירות טען, כי לא צריך להוכיח שהמהירות המותרת היא עד 50 קמ"ש בדרך
6 עירונית, ודי בכך שנטען כי הנאשם נהג בתוך עיר, והכתובת מפורטת בכתב האישום. אין צורך
7 להצביע על תמרורים.
- 8
- 9 לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, ובפסיקה שהגישו, נחה דעתי כי דין הערעור להתקבל בכל
10 הנוגע לחוסר בראיות להוכחת האישום, הן בהעדר ראיה לכך שמדובר בדרך עירונית, והן בגין
11 חוסר בראיות לגבי תקינות המכשיר בעת ההפעלה.
- 12
- 13 א' הוכחת דרך עירונית
- 14 מקובלת עלי טענת ב"כ המערער לפיה הכפירה היתה כללית, ולכן היה על המשיבה להוכיח את
15 כל יסודות העבירה, כולל את המהירות המותרת בקטע הכביש הרלוונטי. אציין בהקשר זה, כי
16 הגם שלא ראיתי באופן ביצוע המענה פגם שיש בו כדי להביא לתוצאה המבוקשת על ידי ב"כ
17 המערער (ראה התייחסות בהמשך), עדיין אני סבורה כי נכון יותר היה לצמצם בעת המענה את
18 יריעת המחלוקת, ולברר האם קיימות עובדות להן המערער מסכים. בהעדר מענה מפורט, היה
19 על התביעה להוכיח את כל יסודות העבירה.
- 20
- 21 לגופו של עניין, אכן לא הוכח כי הדרך בה עסקין היא דרך עירונית.
- 22
- 23 הן בדו"ח הפעולה ת/1 והן בעדותו בבית המשפט, התייחס השוטר לאופן הפעלת הממל"ז
24 בלבד. לא היתה כל התייחסות עובדתית למקום בו עמד, בכל הנוגע להיותו בתחום העיר,
25 ולתמרורים המוצבים לפניו.
- 26
- 27 לפי תקנה 1 לתקנות התעבורה, המגדירה "דרך עירונית", על שני תנאים להתקיים במצטבר:
28 א. המצאותה בשטח של רשות מקומית.
29 ב. הצבת תמרור "כניסה לתחום דרך עירונית".

בתי המשפט

עפ"ת 3530-03-12
3 יוני 2012

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופט טלי חיימוביץ

1 נקבע בפסיקה כי אין בידיעה שיפוטית אודות מיקומו של רחוב מסויים כמצוי בתחום העיר, כדי
2 לייתר ראיה בעניין זה, ומכל מקום, אין בכך כדי לקבוע קיומו של התמרור ב-24 (כניסה לתחום
3 דרך עירונית), ועל התביעה להוכיח עובדה זו באופן פוזיטיבי.
4 ראה דברים שנאמרו בעניין זה ב בע"פ (ירושלים) 6541/02 ראובן אלי נ' מדינת ישראל [פורסם
5 בנבו]:

6 "העבירה הפלילית מורכבת מיסוד נפשי ומיסוד עובדתי. היסוד העובדתי מורכב
7 מהתנהגות ומנסיבות. על התביעה להוכיח מעבר לספק סביר כל יסוד מיסודות
8 העבירה. בעבירה על סעיף 54(א) לתקנות התעבורה היותה של הדרך בגדר דרך
9 עירונית היא נסיבה... התביעה אינה יכולה לפטור עצמה מהוכחת עצם התקיימותה
10 של אותה נסיבה...היה אפוא על התביעה להוכיח, בעדות, בתעודת עובד ציבור או
11 בכל דרך כשרה אחרת, כי בעת ביצוע העבירה הוצבו תמרורים ב-24 באחת
12 הכניסות לירושלים. משהדבר לא הוכח, לא הרימה התביעה את נטל ההוכחה
13 המוטל עליה".

14 ראה דברים דומים בע"פ 1693/04(חיפה) לב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו].

15
16 בענייננו לא הוכח אף לא אחד מהתנאים הנדרשים. המערער לא הודה בעובדת היות הדרך
17 דרך עירונית, ורק עובדה שנאשם הודה בה יראה כמוכחת כלפיו (סעיף 154 לחסד"פ).
18 אשר על כן, אני מקבלת טענה זו, ומורה כי היה מקום לזכות את המערער מן העבירה בגינה.

19
20 מקובלת עלי טענת ב"כ המערער גם לעניין הוכחת תקינות הממל"ז, באשר להעדר אינדיקציה
21 בת/1 ביחס לתוצאות בדיקת התיאום, והאם הן תקינות. מקובלים עלי דברי בית משפט השלום
22 לתעבור בבאר שבע, בתיק 1636/09 מדינת ישראל נ' ארזואן, אשר צוטטו בכתב הערעור, כי
23 לא די בבדיקת התיאום, אלא יש לציין גם האם היתה תקינה.

24
25 הפגמים בסדרי הדן

26 ב"כ המערער מעלה מספר טענות כנגד התנהלות ההליך בבית משפט קמא, כדלקמן:
27 1. כתב האישום לא הוקרא למערער, למרות היותו בלתי מיוצג, ותשובתו לא נמסרה לבית
28 המשפט אלא לתובע, אשר רשם אותה על טופס הפרוטוקול.
29 2. לאחר סיום עדותו של ע.ת. 1, לא הודיע התובע כי הסתיימה פרשת התביעה, המערער
30 העיד, מבלי שהוסבר לו זכויותיו. לאחר שסיים עדותו, ביקש התובע להגיש ראיה נוספת,
31 תע"צ, ובית המשפט, התיר לו לעשות כן, מבלי שקיים דיון והעמיד את המערער על
32 זכויותיו.

בתי המשפט

עפ"ת 3530-03-12
3 יוני 2012

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופט טלי חיימוביץ

- 1 3. המסמכים ת/2-4/ת הוגשו כראיות, למרות שלא נמצאו מלכתחילה בחומר החקירה שבידי
2 התביעה, לא נמסרו למערער במסגרת זכות העיון, והובאו לראשונה לבית המשפט על ידי
3 עד תביעה 2 ביום הדין. ת/4 התקבל למרות היותו עדות מפי השמועה.
- 4 4. המערער דרש לשמוע את גרסתו של שוטר נוסף שהיה במקום, ולא הובא להעיד, ובית
5 משפט קמא לא הסביר לו כי הוא זכאי לבקש מהמשטרה לאתרו ולזמנו כעד הגנה.
- 6 5. בית משפט קמא התיר למדינה לחקור את המערער גם על הרשעות קודמות שלא היו
7 רלוונטיות להצהרתו על אופיו הטוב.
- 8 6. הכרעת הדין המרשיעה לא הוקראה למערער, אלא נשלחה אליו בדואר.
9
- 10 מאחר והחלטתי לזכות את המערער בשל העדר ראיות, אין צורך לדון בעתירה לזכוי בגין
11 פגמים פרוצדוראליים שנפלו בהליך. עם זאת, אתיחס לעניין בקצרה.
12
- 13 הלכה פסוקה היא, כי אין בפגם פרוצדוראלי כשלעצמו, כדי ללמד על עיוות דין שנגרם לנאשם.
14 השאלה היא, האם ניתן לרפא את הפגם בדיעבד, מה מידת הפגיעה בזכויות הנאשם, ומה
15 מידת הפגיעה באינטרס הציבורי. אפנה בעניין זה לדברים שנאמרו בבש"פ 7829/10 טרמצי נ'
16 מדינת ישראל [פורסם בנבו], אשר יפים מקל וחומר גם לנסיבות העניין:
- 17 "דהיינו, השאלה היא בעיקרה האם קיפוח זכותו של נאשם להקראת כתב אישום
18 כדין גרמה לו לעיוות הדין...בבחינת שיקול זה רלבנטית השאלה האם נסיבות
19 המקרה מלמדות כי הוגשמה באופן מהותי תכלית הוראות החוק הגם שאלה לא
20 ייושמו באופן דווקני".
- 21 ולענין הפעלת הסנקציה (שם של שחרור ממעצר) כאמצעי להבעת מורת רוח מהתרשלות
22 התביעה, ראה דברים שנאמרו בבש"פ 8971/00 חזות נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו]):
- 23 "העובדה שנפל פגם בהליכים שנתקיימו בבית המשפט, בעטיה של התרשלות
24 התביעה, אינו מהווה שיקול מכריע ויחיד בשאלה אם יש מקום להיעתר לבקשה
25 להורות מחדש על מעצר. בית המשפט אינו רשאי להתעלם מן השיקולים האחרים
26 העומדים ביסוד הבקשה אך ורק בשל מורת הרוח נוכח מחדלי התביעה"
27
- 28 איני סבורה, כטענת ב"כ המערער, כי די בהצטברות של פגמים, כדי להצדיק זיכוי של הנאשם.
29 בכל מקרה, לטעמי, על בית המשפט לבדוק האם הפגמים, או חלקם, גרמו לעיוות דין. מקום

בתי המשפט

עפ"ת 3530-03-12
3 יוני 2012

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

1 שלא נגרם עיוות דין, זיכוי הנאשם כדרך של בית המשפט לערעורים להביע את מורת רוחו
2 מהתנהלות הערכאה קמא, או התביעה, יפגע יתר על המידה באינטרס הציבורי.
3 גם פסק דינו של כב' השופט בן יוסף אינו עומד בסתירה למסקנה זו, שכן מעיון ברשימת
4 הפגמים שנפלה באותו הליך עולה במפורש, כי מדובר בפגמים מהותיים, שיש בהם כדי לגרום
5 לעיוות דין.

6

7 אשר על כן, אני מקבלת את הערעור על הכרעת הדין, ומזכה את המערער מהעבירה
8 המיוחסת לו בכתב האישום.

9

10 ניתן והודע היום, יג' סיון תשע"ב, 3 יוני 2012, בהעדר הצדדים.
11 המזכירות תודיע.

12

טלי חיימוביץ, שופטת

13

14